

EL CARRERÓ DE LA SERP

Jaume Benavente

Premis Maig - Memorial Pasqual Batalla
de novel·la curta

// l'eclectica //

PRIMERA PART
Evanescències

La Miyuki Yoshida alça la vista i contempla el cel brillant, nítid, inusual per al mes de novembre. És migdia, ha acabat el seu torn conduint l'autobús a Asakusa i, vestida amb el seu uniforme i duent una petita motxilla, es dirigeix a peu al seu estudi de Yanaka, al districte de Taitō. Sempre li ha agradat caminar pel seu barri al vell Tòquio, amb els carrers residencials i petits comerços i cafès on encara no ha arribat el brogit d'altres parts de la ciutat. Sap que difícilment deixarà el microcosmos de Yanaka. S'ha acostumat al seu vaivé lleuger, quasi quietud. Mentre hi pensa, arriba a les Escales del Capvespre i contempla Yanaka Ginza, amb el seu reguitzell de tendes i cafès. Camina per aquest carrer fins a la cruïlla amb el carrer Yomise. S'atura a la parada de menjar casolà de la senyora Aiko Nakamura per comprar-se el dinar, una safata de verdures amb carn de porc que desa amb cura a la motxilla.

La senyora Nakamura té ganes de parlar i li pregunta com li ha anat el dia. Res de significatiu, un dia com tants d'altres, respon ella amb amabilitat, pensant en el seu trajecte a través d'Asakusa, un recorregut tranquil, amb joves estudiants que van a l'institut, treballadors de

les oficines properes al riu Sumida i turistes que volen visitar el temple Sensō-ji. Ja fa dos anys que fa aquest itinerari i hi ha tingut ben pocs incidents. La senyora Nakamura l'observa amb interès. Ja fa molt que acostuma a comprar-li el dinar a la seva parada i encara sembla sorpresa per l'uniforme que porta. Hi ha ben poques conductores d'autobús a Tòquio, a la plantilla de milers d'empleats les dones només en són una escassa dotzena. Molta gent creu que és un ofici masculí. La Miyuki es limita a ignorar aquests prejudicis.

Quan reprèn el seu camí, pensa en la Tami, la seva germana petita. Són ben diferents. La Miyuki, amb vint-i-vuit anys que té i una carrera d'Història de l'Art, s'ha hagut d'accontentar amb el contracte com a conductora a l'empresa municipal de transports. De fet, li agrada la feina, és una rutina que la fa sentir útil i que, malgrat la seva timidesa, li ha servit per formar petits vincles amb alguns passatgers que li expliquen algun detall de les seves vides, cosa que ha establert una certa complicitat. No fa gaire un passatger que només agafa l'autobús el dimarts i el dijous es va fixar en l'exemplar en italià d'*El jardí dels Finzi-Contini* que ella havia tret de la motxilla mentre buscava una altra cosa. El passatger no li va dir res en aquell moment, però en baixar del vehicle es va aturar a la seva alçada, tot just uns segons per dir-li «Fa anys el vaig llegir, és clar que en japonès. Un bon llibre». Sorpresa, ella va assentir amb el cap. Després

d'això, l'home ha tornat a utilitzar l'autobús i tots dos s'han limitat a intercanviar salutacions cordials i prou, però la Miyuki sap que la novel·la de Giorgio Bassani podria ser un pont, o potser només un fil mínim, entre el desconegut i ella. Ho va explicar a la Tami i aquesta encara deu riure de la situació. Ella és molt més extravertida, hauria parlat sense problemes amb l'home. S'ha de ser valenta per vestir-se de noia otaku i fer de reclam a l'entrada d'una botiga d'Akihabara, el barri de l'anime, o fins i tot temerària per acceptar que desconeguts la convidin a beure. De vegades, la Miyuki pateix per ella. Potser per això, després de la mort dels pares va dir-li de viure plegades a l'estudi de Yanaka i durant mig any la va tenir a casa, fins que la Tami es va cansar i va marxar amb una amiga a Shibuya, una noia antipàtica que es passa el dia enganxada al mòbil jugant i mirant tiktoks.

La Miyuki només ha estat un parell de vegades a l'apartament que la Tami té amb la seva amiga. Un lloc caòtic, amb pòsters d'anime a les parets, roba fora dels armaris, plats i gots per rentar a la pica, la televisió sempre engegada i una pudor de tabac que a la Miyuki se li fa insuportable. Quan hi ha anat, la seva germana ni tan sols ha tingut el detall de fer el llit. En una de les visites, en veure aquell cau horrible no va poder amagar el seu disgust, i això havia fet que la Tami s'enfadés.

Només es troben molt de tant en tant i gairebé sempre és la Miyuki qui truca per fer-ho. Mai queden a Yanaka,

sinó en algun cafè o galeria comercial de Shibuya, un districte desassossegant per a la Miyuki, però on la Tami se sent bé. Quan es troben, mai parlen dels pares ni d'en Kaito. Són absències que augmenten la distància entre totes dues, tot i que la presència del germà gran continua sent molt palesa. Alguna de les vegades que s'han trobat discuteixen i a la Miyuki li sap greu. La Tami és desordre i atacs d'ira, i alhora –quan ha begut una mica més del compte o ha fumat marihuana– excessos de tendresa que l'incomoden. En canvi, ella és contenció, s'ho pensa molt abans de parlar, en certa manera viu cap endintre. Segons la seva germana, sembla una monja i s'està perdent la vida. Hauria de sortir més, anar amb nois –ja fa massa que es va acabar la història amb l'últim, en Haruto–, és bonica, li diu. És clar que potser no hauria de vestir de forma tan simple –en realitat, vol dir avorrida–, maquillar-se i deixar-se els cabells una mica més llargs.

A la fi deixa Yomise i arriba a Hebimichi, el seu carreró tranquil i de recorregut ondulant, de petites cases de planta baixa i un pis o dos com a molt, algunes amb una vegetació mínima barrejada amb mals endreços, alguna bicicleta repenjada contra la paret, algunes talles en fusta de gats –Yanaka, el barri dels gats, així se'l coneix–, una bugaderia autoservei, una botiga de queviures, una fusteria, un parell de tallers d'artesans, una pastisseria senzilla i un cafè amb nom estranger, el Pásele, que ella prefereix anomenar Cafè del Piano,

i la petita galeria d'art Satō. Això és tot el paisatge del carreró, el que veu la Miyuki anant cap a casa seva. Un món petit, discret. També, en certa manera, un veïnat de solitaris. És clar que coneix alguna família, com els Toya o els Sasaki, però li criden més l'atenció les persones que viuen soles des de fa temps com la vídua Uchida, el doctor Tanaka, el galerista Hiroshi Satō, o nous veïns que també imagina sense família com l'home de l'anorac blau –les poques vegades que l'ha vist anava amb aquesta peça de roba–, un individu molt prim, d'una certa edat, amb alguns flocs grisos als cabells i que porta una arracada a l'orella. No l'ha vist mai parlar amb cap altre veí i l'inquieta una mica perquè un dia li va semblar que parlava sol i que feia un gest estrany amb la cara. Hi ha també l'estranger que ha vist badant pel veïnat i amb qui ha coincidit una tarda a la bugaderia autoservei sense que s'hagin dit res, tret d'una mínima salutació amb el cap. Europeu, o potser llatinoamericà? Sigui d'on sigui, no és cap turista, ja porta massa temps aquí. Algú que està sol, com ella? Amb els companys de la facultat ha anat perdent el contacte –llevat d'algun que participava en el cineclub que va muntar en Haruto– i gairebé no li queda família, tret de la Tami i uns oncles a Hiradani, el seu poble natal, que fa anys que no veu. El seu món és aquest, una dotzena de carrers de Yanaka, els pocs veïns que coneix a Hebimichi, passejar pel parc de Ueno –on de vegades visita algun

dels museus que hi ha al recinte—, prendre una cervesa algun vespre a l'Asahi Beer Tower mentre contempla com la ciutat va il·luminant-se, les curtes vacances a Kanazawa o a Hokkaido —només ha estat un parell de vegades a l'estranger: un estiu a Nova York i l'any que va viure a Itàlia— i la rutina de l'autobús que condueix. Això és tot. Serà sempre així? Hi pensa sovint. Cadascú troba el seu lloc al món, també els seus límits. És clar que hi ha la possibilitat de l'imprevist, de l'atzar, i que llavors la vida es capgiri, agafi un altre camí, que els límits canviïn o desapareguin. Potser li agradaria que li passés a ella. Mentre hi pensa, arriba al seu estudi, un espai mínim i despullat, però que té un gran finestral sobre el carrer. Després d'una dutxa ràpida, dina davant del televisor veient les notícies sobre l'erupció del volcà Sakurajima, a la prefectura de Kagoshima, al sud del país, on han decretat l'estat d'alerta i cancel·lat els vols a l'aeroport local. Una immensa columna de fum s'eleva des del cràter que llança també cendres que cobreixen la muntanya i els seus voltants. A la pantalla, se succeeixen els comentaris d'experts, d'autoritats locals, i de veïns de la zona amoïnats per com l'erupció afectarà les seves propietats i negocis. Segons els entesos, l'erupció no anirà a més. Alguns problemes en la vida quotidiana de la zona i prou. La magnitud de l'erupció ho fa preveure i, a més, el país està molt preparat des de la desgràcia de Fukushima. Tot i així, veient les imatges del paisatge

proper al volcà cobert de cendres, la Miyuki no pot evitar pensar en la fragilitat de la vida. Tanca la televisió.

La llum comença a canviar dins de l'estudi, també a l'exterior. La Miyuki intenta avançar en la lectura del llibre de Bassani però és inútil. Té una mica de mal de cap i no pot concentrar-se. Es pren una aspirina, s'estira al futon que té en un angle de la sala i tanca els ulls. A poc a poc, deixa de pensar en el seu malestar físic i omple el seu cap amb imatges ben diverses. Algunes sorgeixen del seu passat a Hiradani, del temps que va estar amb en Haruto, a qui va conèixer a la facultat, de la seva relació fugaç amb la Jun, i també de quan en Kaito, el germà gran, era viu. Obre una mica el finestral. De fora, li arriba l'aire fresc, el pas quasi imperceptible d'una bicicleta i el grall d'un corb, com una breu interrupció del silenci del carreró. Encara té temps, es diu, pot intentar dormir una mica abans de sortir. Li anirà bé per al mal de cap. Avui vol passar per la galeria del senyor Satō perquè li ensenyi les fotografies de les quals li va parlar fa unes setmanes –Shinju Yagami, una fotògrafa desconeguda– i també farà una passejada fins als voltants del parc de Ueno, on soparà alguna cosa. Després, quan torni a casa, probablement mirarà al televisor alguna pel·lícula que trobi a internet. Pot fer el que vulgui, ningú no l'espera i, a més a més, demà és festiu i no treballarà. Dorm, Miyuki, dorm una mica, només una becaina abans de sortir.